

A-5691

Duplum

TULEB IKKAGI

AREN
27

J. KUULBERG

K / ♡ L O O D ♡ S

Näe, tuleb ikkagi.

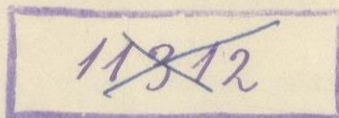
Trükikoda Ed. Bergmann, Tartus.

Joh. Kuulberg

Näe, tuleb ikkagi

Jõulunäidend lastele

Kolmes pildis

K.-ü. „LOODUS“, TARTUS 1927.

TEGELASED:

EMA

MANN, viie-aastane

MALL, seitsme-aastane

KÜLAONU.

A-5691

Esimene pilt.

Väike toake Manni ja Malle kodus. Akna all laud ja mõned toolid. Seinä ääres süng. Paremal käel viib uks õue. Ukse kõrval varn ema ja laste talveriietega. Lapsed istuvad põrandal ja mängivad. Ema õmbleb laua ääres.

Esimene etteaste.

MANN.

Emake, täna ju jõulu-laupäev! Kas ka meile tuleb jõulumees?

(Ema ei vasta.)

MALL.

Ema, ae! kas tuleb?

(Ema ei vasta ikkagi.)

MANN.

Emake, kallid emake! miks sa ei räägi meiega? Ütle, kallid emake, kas tuleb?

(Ema kummardub sügavamale õmbluse kohale ja vaikib endiselt.)

MALL

(rõõmsalt).

Ma tean küll! Emake ei taha öelda! Tahab, et tuleks ootamata, siis meie rõõm suurem!

MANN.

No ära siis ütle pealegi! Me teame muidugi.

EMA

(on pea üles tõstnud ja pühib silmi, kurvalt).

Ei tule, lapsukesed! ei tule jõulumees meile.
Oleks me isa alles, küllap ta siis tuleks.

MANN

(kohkunult).

Miks ta siis ei tule?

MALL

(samuti).

Miks ta siis meile ei tule? Kas oleme pa-
had lapsed või?

EMA

(pisaraid tagasi hoides).

Vaesed oleme, sellepärast ei tule. Andku
Jumal mulle andeks, mis ma küll lastele ütlen.
Jõuluvana armastab rikkaid. Vaestest tema ei
hooli.

MANN.

Aga ta ju enne ikka käis meil.

MALL.

Minevalgi aastal käis.

EMA.

Jah, enne oli meil isa alles. Ja mineval su-
vel olin ise ka terve ja võisin teenida. Aga
nüüd juba ligi kaks aastat ei ole meil enam
isa ja ise olin suvel selle paraja teenimise aja
haige. Hea kui leiba ja silku jõuaks osta, jõu-
luvanast ei maksa rääkidagi.

MANN

(nukralt).

Siis tänavu meile jõuluvana ei tulegi!...

MALL

(samuti).

Siis meil tänavu polegi kallist jõuluõhtut!..

MANN.

Ega jõulupuud!

MALL.

Et see jõuluvana ka nii kuri on ja vaes-
test ei hooli!

MANN.

Jah, ta peaks ikka vaatama selle järele, kus
ka head lapsed on, aga mitte rikkuse järele.

MALL.

Kust sa, emake, tead, et ta ei tule?

EMA.

Miks ma ei tea.

MANN.

Kui sa, emake, lähesid ja paluksid teda
ilusti, et kallid jõuluvanake, tule ikka meile ka,
meil on head lapsed ja, oskavad juba lugeda
ja . . . Ei tea, ehk ta siis tuleb ikka.

MALL.

Mine, kallid emake, ja palu teda jah! Ütle,
et oskavad juba laulda ja, et on alati sõna-
kuulelikud ja pahandust kunagi ei tee.

EMA

(paneb töö käest ja kuivatab pisaraid).

No mis ma teiega ikka teen. Eks ma siis
lähe pealegi. Ega tea küll, kas sest midagi
kasu on, aga eks ma või rääkida.

MANN.

Küll sa oled hea!

MALL.

Kõik sa meile teed, mis aga võid.

EMA

(paneb ülejaki selga ja võtab suurräti ümber).

Olge aga siis ilusasti kodus! ja kui keegi peaks tulema, siis ütlege, et ema läks Sõeaugu poodi. (Lapsed jooksevad ema juurde, ema suudleb neid kordamööda, võtab siis käekorvi ja hakkab minema. Välja minnes endale.) Lähen palun, ehk annab võlgu. Kuidas sa jätab niisugused maimud jõulurõõmuta.

Teine etteaste.

MANN.

Küll see meie ema on aga hea! Ei tea, kas jõuluvana võtab kuulda ta palvet.

MALL.

No ega ta ometi nii tige ole, et ei võta. Ja kui veel ema ise palub!

MANN

(kindlalt.)

Ka mina arvan, et võtab.

MALL.

Siis me ikka saame täna ka jõulupuu. Küll on kena! Ei tea, mis ta meile peaks ka tooma.

MANN.

Näe, juba hakkabki pimedaks minema. Eks ta nüüd hakka ju varssi käima.

MALL.

Kas mäletad, kuidas ta mineval aastal tuli?

MANN.

Miks ma'p mäleta. Ema läks väheks ajaks kodust ära ja oligi teine siin. Seadis siin kõik ilusti valmis ja andis kingid kätte. Me palusime küll, et jää niikauaks, kui ka ema tagasi tuleb, aga mitte ei jäänud. Muudkui: mul pole aga aega ja pole aga aega, mitmesse kohta veel minna ja ka teised, lapsed ju ootavad.

MALL.

Jah, ja kui ema koju tuli, siis oligi teine juba läinud.

MANN.

Aga ehk tuleb ka tänavu salaja, et ema ei teagi.

MALL.

Ei ta tule. Ema ju ütles, et ei tule. Küll ema teab. Kui ema ei paluks, siis ei tulekski.

MANN

(kohkunult).

Aga ema läks Söeaugu poole. Kui nüüd jõuluvana tuleb äkki Mustoja poolt, siis nad ei saagi kokku ja ema ei saagi teda paluda.

MALL

(ärevuses).

Nii võib küll juhtuda. Ja siis ta ei tulegi täna.

MANN.

Ega tule ilmaski! Teistel päevadel ta ju ei käi.

MALL.

See oleks hirmus! Nii kui mineval suvel läksime emale vastu. Meie läksime Söeaugu poole, aga tema tuli Mustoja poolt. Ootasime

seal teeristil, selle suure kase all, kuni ema meile kodunt järele tuli. Pimedaks läks juba ja mets hakkas kohisema ja keegi huikas nii imelikult.

MANN.

Aga kas tead, Mall! Lähme meie Mustoja poole. Ja kui tuleb sealtpoolt, siis palume ise.

MALL.

Kas sa julged?

MANN.

Oh, ma nüüd ei julge! Mis seal siis karta. Teeme ilusti niksu ja ütleme: Tere, kallid jõulumees! Me tulime teid paluma, et te ikka meilegi sisse tuleksite.

MALL.

Jah, ütleme, et me ei ole küll rikkad, aga ega see meie süü ole. Ema oli suvel selle paraja töötegemise aja haige ja . . .

MANN.

Jah, ja et me oleme head lapsed ja, oskame juba lugeda ja, et meil on juba mitu laulu selged.

MALL.

Ja et ema läks Sõeaugu poole, et teid paluda, aga meie tulime siia poole, et kui juhtute siit tulema.

MANN.

Kus me palitud ja kindad? (Mõlemad hakkavad kiiresti rõivastuma.) Ja kui ta siis ütleb, et üks ma siis tule pealegi, mis ma teiega ikka teen. Olete küll vaesed rotid, aga et te just head olete, siis ma ka ei hakka teid ilma jätma.

MALL.

Aga kui ta ei usu, et me laulda oskame,
mis me talle siis laulame?

MANN.

Laulame seda : „Oh et see jõulumees jõuaks
kord siia!”

MALL.

Laulame seda jah!

MANN.

Ja kui me hästi ilusti laulame, ei ta siis
tulemata jäta.

MALL

(veendunult).

Ka mina arvan, et ei jäta! Aga hakkame
nüüd juba minema, muidu läheb veel mööda
ja me ei saagi teda paluda. (Lähevad mõlemad
välja.)

(Eesriie.)

Teine pilt.

Kuuvalge talveõhtu metsavahelisel teel. Valkne Männiokste vahel säravad tuhanded tähed.

Esimene etteaste.

MANN

(ühelt jalalt teisele hüpates ja käsi hõõrudes).

Kas läheme veel edasi või?

MALL

(samuti hüpates ja käsi hõõrudes, kartlikult).

Ei enam maksa minna, ootame siinsamas.

MANN.

Kus me nüüd oleme?

MALL.

Mustoja metsa vahel vist.

MANN.

Kas koju oskame siit minna?

MALL.

Küll me vist ikka oskame.

MANN

(nagu ennast julgustades).

Eks me pööra aga ümber ja lähe aga mööda teed, seni kui kodu paistma hakkab.

MALL.

Nojah!

MANN.

Kas siin metsas ka hunte peaks olema?

MALL.

Ei tea, kas neid siin just on. Kas kardad
või?

MANN

(kogeldes).

Ei ma just karda aga . . . Me oleksime
võinud kodunt haopinust ikka vitsad kätte võtta.

MALL.

Ära karda midagi! Ega keegi tule! Näe,
kui ilusti kuu paistab. Kõik metsa-alune kohe
valge.

MANN.

Ja tähti kui palju taevas! Just nagu küün-
lad jõulupuu küljes.

MALL.

Ja näe, lumel puude varjud nagu päeva ajal.

MANN.

Ja ka meie varjud . . . Aga ei jõulumeest
ole näha ühtigi.

MALL.

Ei ole küll.

MANN.

Aga kui tuli Sõeaugu kaudu?

MALL.

Ega tea.

MANN.

Aga kui võttis ema palvet kuulda ja nüüd tulevad kahekesi meile ja meid ei ole kodus.

MALL.

Ega tea.

MANN.

Kas läheme tagasi või?

MALL.

Aga kui tuleb ikkagi siit. Ootame veel vähe aega! . . . Ega sul külm ole?

MANN.

Oh, ei ole!

MALL.

Siba aga hästi jalgega ja tao käsi vastamisi. Näe, nii! (Näitab ise, kuidas tuleb käsi vastamisi taguda.)

MANN

(teeb nagu õde käskinud).

Oh, ega mul väga külm ole! (Vähese vaikimise järel lootusetult.) Aga ei jõulumeest tule ühtigi.

MALL.

Ega ole näha küll.

MANN.

Kas hakkame tagasi minema või?

MALL.

Ootame veel vähe aega!

MANN.

Aga kas ta käib jala või hobusega?

MALL.

Ikka jala vist käib. Eks sa ole pildilt näinud.

MANN.

Pildil on küll jala. Aga kui ta nüüd äkki tuleks, kas sa ka ehmataksid?

MALL.

Mis ma sest siis ehmataksin, eks ma ole teda ennemgi näinud! Aga sa ise vist kardad?

MANN.

Ei, mina küll ei karda . . . (Vähese vaikimise järel.) Aga mis me talle siis ütleme, kui ta nüüd äkki tuleb?

MALL.

Eks me sedasama ütle, mis me ennist kodus rääkisime.

MANN.

Ah, et tere, kallid jõulumees! me tulime teid paluma, et te ikka meilegi sisse tuleksite.

MALL.

Jah, ja et me ei ole küll . . .

MANN

(kannatamatult vahele).

Aga ta ju ei tulegi. Ei tea, kuhu ta küll nii kauaks . . .

MALL

(vahele).

Ts! Kas sa ei kuule? Lumi rudiseb.

MANN.

Jah, nüüd küll keegi tuleb.

MALL.

Kas sa ei näe? Suur kott seljas! . . . Ja kuusk kaenlas!

MANN

(suures ärevuses poole häälega).

Jõulumees! jõulumees!

MALL.

Ära nüüd kisa! Oleme nüüd valmis ja kui ta tuleb, et sa siis ilusasti niksu teed. (Mann püüab Malle selja taha pugeda.) Ära poe selja taha ühtigi, see ei ole ilus! Seisame aga kõrvuti ja räägime korraga.

Teine etteaste.

KÜLAONU

(tuleb mööda teed, kott seljas, kuusk kaenlas).

Mis te, lapsukesed, siin metsas nii hilja teete?

MANN ja MALL

(korraga niksu tehes, värisevail hääli).

Tere, kallid jõulumees!

MANN

(jätkab üksinda).

Me tulime teid paluma, et te ikka meilegi sisse tuleksite.

MALL.

Ega me küll rikkad ole, aga me oleme head lapsed ja ega see meie süü ole, et vaesed oleme.

MANN.

Ema oli suvel haige ega saanud teenida.

MALL.

Ja kui me isa veel alles oli, ega me siis nii vaesed olnud.

MANN.

Ja me oskame juba lugeda ja meil on mitu laulu selged.

KÜLAONU

(arusaamatuses).

Aga kust te, lapsukesed, mind siis tunnete?

MANN.

Miks me teid siis ei tunne! Te ju käisite ka mineva jõulu meil.

MALL.

Emä oli veel kodunt ära. Eks te mäleta?

MANN.

Aga pahandust ei te me emale kunagi.

MALL.

Ja sõnakuulelikud oleme ka.

KÜLAONU

(endiselt arusaamatuses).

Aga kust te siis teadsite mulle siia vastu tulla?

MANN.

Miks me ei teadnud. Emä läks Sõeaugu poole, aga meie arvasime kohe, et kui aga tulete äkki Mustoja kaudu.

MALL.

Ja jooksimine siia vastu ja eks teie tulnudki siit.

MANN

(paluvalt).

Ärge nüüd enam meilt küll mööda minge!

MALL.

Ja kui te ei usu, et me laulda oskame, siis me võime ju siinsamas paigas. (Müksab Mannile külge.) Laulame, Mann!

MALL ja MANN

(laulavad).

Oh et see jõulumees jõuaks kord siia!

Oodates igav on ju.

Teed talle läbi me lumise metsa
näidaku tähed ja kuu.

Oh, et ta tooks meile magusaid kooke,
tooks meile jõulupuu,
ilusaid kompvekke, säravaid küünlaid!
Tule, me ootame ju!

KÜLAONU

(on kogu aja vaikides kuulanud laste laulu, nüüd kiitvalt).

Väga ilus! väga ilus! Teie väikesed mets-
haldjad! Aga kust te, mutukad, siis pärit olete?

MANN.

Eks te tea isegi! Eks ikka sealt Harult.

MALL.

Me oleme Haru ema tütreid.

MANN.

Minu nimi on Mann.

MALL.

Ja mina olen Mall.

KÜLAONU

(väga üllatatult).

Taevas kaitse küll! Te olete siis ju Haru Jaani lapsed. Aga ütelge ometi, kuidas te siis siia saite. Üle versta kodunt eemale joosnud.

MALL.

Jah, jõulumees, isa hüüti küll Jaaniks, aga nüüd teda enam ei ole.

MANN.

Nüüd oleme juba kaks aastat isata.

KÜLAONU.

Kuidas te siis isata olete?

MALL.

Isata jah! Isa läks kahe aasta eest kaugele merele raha teenima ja nüüd oleme tast ilma.

MANN.

Küllap ta on ammugi kuskil mere põhjas. Eks ta muidu kirjutaks ka mõnikord.

KÜLAONU.

Kas ta siis pole kirjutanud?

MANN.

Ei ole kirjutanud kordagi. Ei teda ole meil enam!

MALL.

Mineval aastal ema ikka ootas kangesti kirja, aga ei tänavu enam ootagi.

MANN.

Kas siis ikka tulete ka meile sisse, kallis jõulumees?

KÜLAONU.

Oh te vaesed rotid küll! Mis ma teiega ikka teen. Rikkad te küll ei ole, aga et oskate ilusfi laulda, siis ma ka ei hakka teist mööda minema.

MANN.

Küll te olete aga hea! Eks ma öelnud kohe, et ega te meist ikka mööda lähe.

KÜLAONU.

Lähme aga nüüd ruttu, muidu külmetate siin veel. Ja küllap ema otsib teid juba taga ka. Küll kodus räägime pikemalt.

MALL

(röömsalt).

Lähme aga nüüd ruttu jah!]

MANN

(samuti).

Küll jah kodus räägime pikemalt.

(Eesriie.)

Kolmas pilt.

Näitelava sissesead samasugune kui esimeses pildis.

Esimene etteaste.

EMA

(astub aeglasel sammul tuppa, käes tühi käekorv, nukralt).

Kus need lapsed siis nüüd on? Vist ära peitnud endid. (Paneb käekorvi lauale, võtab üleriided seljast ja riputab varna.) Tulge aga välja, ärge peitke midagi! Ei emal ole teile mingit rõõmusõnumit tuua. Ei tule jõulumees vaeste inimeste lapsi vaatama. Ainult kaks naela heeringaid andis, muud midagi. Aitäh sellegi eest! Väljas kuu nii ilusti paistab, lumi männiokstel aina sätendab. Eks me vaata läbi akna neid lumiseid kuuski. Eks need olegi meie jõulupuud. Ja ega ilusamaid ole kuskil. (Vaatab otsides mööda nurki ringi, kummardub ja vaatab isegi sängi alla, siis ehmunult.) Aga, helde taevas, kus nad siis ometi on? Ega's nad ometi selle pakasega kuhugi välja läinud? (Lööb silmad riidevarnale). Nojah, polegi palituid varnas! Kuhu nad võisid ometi minna? (Jääb nõutult keset tuba seisma.)

Teine etteaste.

MANN

(ukse lahti prahvatades nagu lendab tuppa).
Ema! näe, tuleb ikkagi!

EMA

(kohkunult).

Mis sa räägid seal? Kes tuleb? Kus Mall on?

MANN

(kiirest jooksust lõõtsutades, hooga).

Jõulumees tuleb! Suur kott seljas ja kuusk kaenlas. Ei olnud sest midagi, et vaesed oleme. Ütles, et mis ma teiega ikka teen, te ju laulate ilusti. Ei ma raatsi teist mööda minna.

EMA

(arusaamatuses).

Mis jõulumehest sa räägid? Kus Mall on?

MANN

(endise hooga).

Eks ikka jõulumehest! Seitsamast, kes minevalgi aastal meil käis. Ütles, et üks me kodus räägi pikemalt. Me arvasime kohe, et sina läksid Sõeaugu poole, kui aga tuleb teine äkki Mustoja poolt! Ja üks tulnudki Mustoja poolt. Astub teine aga mööda teed: krõps, krõps, krõps! Lumi rudiseb jalge all. Mina kohe, et nüüd küll keegi tuleb. Vaatame — eks olegi tema! Suure valge habemega, just nagu mineva jõulugi! Ma vähe kartsingi, et ehk on aga meiega kuri, et vaesed oleme. Aga tema kohe päris lahke häälega: Mis te, lapsukesed, siin metsas nii hilja teete? Meie siis ka kohe ilusasti nixsu, ja teretasime, ja mina kohe paluma, et, kallid jõulumees, tulge aga ka meile sisse, et kuidas te mineva jõulu käisite. Ja ka Mall, et ega me küll rikkad ole, aga . . .

EMA

(kohkunult vahele).

Mannike, vaeseke, sa ju jampsid! Kas oled haige või? (Võtab lapse pea käte vahele.) Ütle ometi, kuhu Mall jäi?

MANN.

Ei noh, kus ma siis jampsin! Päris tõesti kohe tuli Mustoja poolt. Küll sa varssi näed! Jäid Mallega taga tulema. Ma jooksin ees, et ehk oled juba kodus, siis ütlen ka sulle. Küsis, et kas olete Haru Jaani lapsed või? Ja teel rääkis niisugust imelikku juttu, et isa saadab meile tervisi ja et . . . Näe, juba tulevad!

Kolmas etteaste.

KÜLAONU

(Mallega sisse astudes).

Tere õhtut, Haru ema!

EMA

(väga kohkunult).

Issand, Jumal! Nairismaa Hindrek! Kas siis ikka elus oled või? Ütle, kus Jaan on?

KÜLAONU.

Ära ehmata midagi! Jaan on elus ja terve nagu minagi. Tulin sulle tervisi temalt tooma. (Paneb kuuse ukse lähedale seina najale seisma ja pauna sinna kõrvale maha.)

EMA

(pisut rahulikumalt).

Jumalale tänu! Mul käis nagu külm hoog üle keha, kui sind nägin. Jalad praegu veel värisevad. Mõtlesin, et nüüd tuleb see surma-

sõnum, see viimne hoop. Vaatasin, et Hindrek tuleb sisse, aga Jaani pole ühtigi. Säh, istu nüüd ometi ja jutusta, kus te see kaks aastat õige elasite ja kuhu sa siis selle Jaani jätsid? (Annab külaonule tooli.)

MANN

(kartlikult).

EMA, kas see külaonu ei olegi siis jõulumees?

KÜLAONU

(toolile istudes).

Olen küll, lapsukesed! Olen küll! Ärge muretsege midagi! Näete, kui suur habe mul on. Ja ka paun on mul kaasas. Küllap selles teiegi jaoks midagi leidub! (Siis emale.) Mustoja metsa vahel olid teised nagu kaks linnupoega. Ja kui ilusti nad mulle veel laulsid, nagu mõned metshaldjad!

EMA

(meelitatult).

Eks sa näe sõgedaid, kuhu läinud! Mis te, helde Jumal, siis sinna otsisite?

MANN.

Jõulumehete läksime vastu, ma ju ütlesin. Ja näe, nüüd on ta siin! Sa ikka ei uskunud. Me arvasime kohe, et tuleb Mustoja poolt.

EMA.

Aga räägi nüüd ometi, Hindrek, kuhu sa mu Jaani jätsid! Ma kohe ei jõua enam oodata! Ja miks ta ei kirjutanud kordagi?

KÜLAONU.

Miks ta'p kirjutanud! Sagedasti kirjutas, aga vastust sinult ei saanud ega saanud. Eks

minuga olnud seesama lugu. Tulin eile hommikul koju, kõik vahivad otsa, nagu oleksin hauast välja tulnud. Kirjad puha teel kaduma läinud.

EMA.

Kes siis seda võiski arvata, et teie veel elus olete. Kui lugesin lehest, et «Kajak» on Norra rannas ühes meestega hukkunud, siis oli kõik lootus korraga otsas. Aga sa pole ikka veel rääkinud, kuhu see meie Jaan siis jäi.

KÜLAONU.

Norra söekaevandusse jäi. Kaugele Jäämere saarele. Seal teenib head raha, ei raatsinud veel ära tulla. Lubas kevadeni olla. Minu himu sai otsa.

EMA.

Siis ta on ikka päris tõesti kohe elus ja terve?

KÜLAONU.

No egas ma seda ometi sulle valetama tulnud. On elus ja terve nagu minagi. Kutsusin teist küll kaasa, et tule lähme koju, aga tema vastu, et kui korra juba koju mine, ega siis enam siia tagasi saa, et teenin veel kevadeni. Saatis sulle palju tervisi ja ka raha niipalju, et kevadeni elada saad. Kui tuleb kevadel ise selle suure noosiga, küll sa siis näed!

EMA.

Mul on nii hea meel, et ma ei oska kohe midagi teha ega öelda. (Pöördub laste poole.) Kas kuulete, lapsed, külaonu toob isalt tervisi. Isa on elus ja terve.

MANN.

Miks me ei kuule, kuuleme küll ... Aga ei see külaonu ole vist jõulumees ühtigi.

MALL.

Ka mina arvan seda.

EMA

(etteheitvalt).

Aga, kulla lapsukesed, kas teil sellest siis sugugi hea meel pole, et meie isa alles on?

MANN.

Miks ei ole. Sellest on hea meel küll! Aga ka jõulumeest ikka tahaksime.

MALL.

Jah, ka jõulumeest ikka tahaksime.

KÜLAONU.

Aga miks te, lapsukesed, siis arvate, et mina ei ole jõulumees?

MANN.

Ema ütles ju, et teie olete Nairismaa Hindrek.

MALL.

Kas Nairismaa Hindrek on siis kellegi jõulumees!

KÜLAONU.

(naerdes).

Miks siis Nairismaa Hindrek ei või jõulumees olla? Ei, ei, kallid lapsed, seekord pean seda ametit küll, vaeelge vastu niipalju kui tahate. Jõulumehel on ju ka ometi nimi ja tänavuse nimi on Nairismaa Hindrek. (Otsib midagi

põuest ja ulatab siis emale rahapaki.)^m Siin on see raha, mis Jaan saatis.

EMA.

Aitäh! aitäh! ole terve toomast! Oligi juba viimane kitsikus käes. Aga mis meil nüüd enam häda!

KÜLAONU

(lastele).

Elasime teie isaga seal kaugel jäämägede vahel. Sinna tulevad kõik jõulumehed suveks kokku. Teevad seal jääst ja lumest ponkse ja präänikuid ja ei tea mis kõik veel. Minagi pannin sealt üht ja teist teie jaoks pauna. Andke see paun siia! (Lapsed lohistavad raske pauna ukse kõrvalt külaonu ette.) Oodake aga, oodake! Las me teeme ta aga lahti! Saab siis näha, kas ma olen jõulumees või ei ole!

MANN ja MALL

(nagu ühest suust).!

Olete küll!

KÜLAONU

(naerdes).

No ma arvan ka! (Emale.) Jaan kinnitas kangesti, kui lahkusime, et ära sa mitte mu perekonda jõulurõõmuta jätta, et võta aga kodulinnast lastele ka midagi kaasa, sest ega siit nii kaugelt maksa saatma hakata. Jah, need lapsed olid teisel küll alati meeles. Nii-pea kui omavahela jäime, siis muud juttu ei olnudki, kui et ei tea mis mu Mall ja Mann peaksid ka praegu tegema ja et ei tea mis nad peaksid aga tegema.

EMA.

Jah, need mutukad olid talle armsad küll.

KÜLAONU

(on vahepeal kofi avanud ja hakkab sealt pakikesi välja laduma).

Säh, Mannike, see on sulle.

MANN.

Suur tänu, jõulumees!

KÜLAONU.

Ja see on, Malleke, sulle.

MALL.

Aitäh!

MANN.

(teeb paki lahti ja leiab sealt nuku).
Näe, ema, kui ilus nukk!

MALL

(leiab ka oma pakist nuku).

Ja ka minul!

KÜLAONU

(annab Mannile uue paki).

Siin on sulle, Mannike, uus kuueriie.

MANN.

Suur tänu, jõulumees!

KÜLAONU

(annab Mallele samasuguse paki).

Ja siin on sinu oma!

MALL.

Aitäh!

KÜLAONU

(võtab paunast suure koti).

Aga siin on kombukott. Selle anname ema kätte. Küll tema teeb jagu. Ja siin on vist präänikud. (Laob ikka uusi kotte lauale.) Siin on kümme naela suhkrut, siin on kohvikott, siin on pühade saiad, siin on küünlapakk ja siin on veel mõni nael koogijahu.

MANN

(on riidepaki lahti teinud).

Näe, ema, kui ilus!

MALL

(näitab ka oma riidet).

Näe, ka minul!

KÜLAONU

(võtab veel kaks pakikest ja ulatab kummalegi lapsele ühe).

Aga näe, siin kotisopis oli veel kaks ilusat raamatut. See saab sulle, Mannike.

MANN.

Suur tänu, jõulumees!

KÜLAONU.

Ja see, Malleke, sulle.

MALL.

Aitäh!

KÜLAONU.

Nüüd on siis mu paun ka tühi. (Tõuseb püsti ja tõstab kuuse ukse kõrvalt kesk tuba.) Selle jõulupuu tõin teile ka kodunt kaasa, arvasin, et ei tea, kas teil endal on. Võtke aga kombukott ja küünlapakk lahti ja hakkame teda ehtima. Ega see vara enam ole.

MALL

(sosistab Mannile).

Nüüd on vist paras aeg. Hakkame pealet

MANN.

Hakkame !

MANN ja MALL

(laulavad).

Oh küll see jõulumees on aga hea,
kirjud ta tõi meile kuued!

Oh küll see jõulumees on aga hea,
saiad ta tõi meile suured!

Oh et ta kaua veel elaks ja oleks
tähtede all ja kuu!

Oh et ta järgmisel aastalgi tuleks,
tooks meile jõulupuu!

(Eesriie.)

LISA.

Oh, et see jõulumees jõuaks kord siia!

Arnold Eeman.

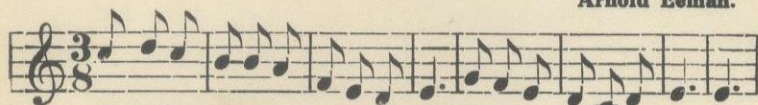
Oh, et see jõulumees jõuaks kord sii-a! Oo-da-tes i-gav on ju.
Oh, et ta tooks meile magusaid kooke, tooks mei-le jõu-lu-puu,

Teed tal-le lä-bi me lu-mi-se metsa näi-da-ku tä-hed ja kuu.
i-lu-said kompvikke, säravaid küünlaid! Tule, me oo-ta-me ju!

Oh küll see jõulumees on aga hea.

Arnold Eeman.

Oh küll see jõulumees on a-ga hea, kirjud ta tõi meile kuu-ed!

Oh küll see jõulumees on a-ga hea, saiad ta tõi meile suu-red!

Oh et ta kaua veel e-laks ja o-leks täh-te-de all ja kuu!

Oh et ta järgmisel aas-tal-gi tuleks, tooks meile jõu-lu - puu!

A-5691_p
L

Hind 90 senti